

Zbiór Orzeczeń

OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO
NILSA WAHLA
przedstawiona w dniu 10 września 2015 r.¹

Sprawa C-294/14

**ADM Hamburg AG
przeciwko
Hauptzollamt Hamburg-Stadt**

[wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg
(Niemcy)]

Transport — Unia celna i Wspólna taryfa celna — Wspólnotowy kodeks celny —
Preferencje taryfowe — Artykuł 74 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2454/93 — Produkty pochodzące
wywożone z kraju korzystającego — Wymóg, aby produkty zgłoszone do dopuszczenia do swobodnego
obrotu w Unii Europejskiej były dokładnie tymi samymi produktami co wywiezione z kraju
korzystającego uznanego za kraj ich pochodzenia — Przesyłka złożona z mieszaniny surowego oleju
z nasion palmowych pochodzącego z kilku krajów korzystających z takiego samego
preferencyjnego traktowania

1. W sprawie zawisłej przed sądem odsyłającym surowy olej z nasion palmowych został przywieziony do Unii Europejskiej z różnych państw Ameryki Środkowej i Południowej, które to państwa korzystają z tej samej taryfy preferencyjnej. W celach transportowych olej pochodzący z kilku z tych państw został umieszczony w jednym zbiorniku i zgłoszony do dopuszczenia do swobodnego obrotu w Unii jako mieszanina.

2. W tym kontekście powstaje pytanie, w jaki sposób należy – na potrzeby zastosowania taryfy preferencyjnej – postępować w przypadku mieszaniny produktów pochodzących z różnych państw. W szczególności wnosi się do Trybunału o przedstawienie wytycznych dotyczących właściwej interpretacji art. 74 ust. 1 rozporządzenia nr 2454/93² – który nie zezwala na żadne przetworzenie ani żadną zmianę produktów – oraz w szczególności interpretacji wymogu stanowiącego, iż produkty zgłoszone do dopuszczenia do swobodnego obrotu w Unii Europejskiej muszą być dokładnie tymi samymi produktami co wywiezione z kraju korzystającego uznanego za kraj ich pochodzenia (zwanego dalej „wymogiem tożsamości”).

1 — Język oryginału: angielski.

2 — Rozporządzenie Komisji (EWG) z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 253, s. 1), w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1063/2010 z dnia 18 listopada 2010 r. (Dz.U. L 307, s. 1).

I – Ramy prawne

A – Rozporządzenie (WE) nr 732/2008³

3. Artykuł 5 rozporządzenia nr 732/2008 stanowi:

„1. Przewidziane preferencje taryfowe stosuje się do przywozu produktów objętych rozwiązaniem przyznanym państwom beneficjentom, z których produkty te pochodzą.

2. Do celów rozwiązań, o których mowa w art. 1 ust. 2, reguły pochodzenia dotyczące definiowania pojęcia produktów pochodzących, procedury oraz związane z nimi metody współpracy administracyjnej zostały ustanowione w rozporządzeniu (EWG) nr 2454/93.

[...]”.

B – Rozporządzenie (EWG) nr 2454/93

4. Rozporządzenie nr 2454/93 ustanawia przepisy w celu wykonania Wspólnotowego kodeksu celnego⁴.

5. Motyw 16 preambuły rozporządzenia nr 1063/2010, którym zmieniono rozporządzenie nr 2454/93, wyjaśnia, że istnieje potrzeba elastyczności, ponieważ reguły obowiązujące w momencie przyjmowania rozporządzenia zmieniającego wymagały udokumentowania bezpośredniego transportu do Unii, które to udokumentowanie może być trudne do uzyskania. W związku z tym wymogiem niektóre towary, posiadające ważny dowód pochodzenia, w rzeczywistości nie mogą korzystać z preferencyjnego traktowania. Dlatego też uznano za właściwe, aby wprowadzić nowe, prostsze oraz bardziej elastyczne reguły, skoncentrowane na tym, czy towary przedstawiane organom celnym w celu zgłoszenia do dopuszczenia do swobodnego obrotu w Unii są tymi samymi, które opuściły korzystający kraj wywozu, i – co istotne – nie zostały przetworzone ani nie uległy żadnej innej zmianie *w trakcie transportu*.

6. Artykuł 72 rozporządzenia nr 2454/93 stanowi:

„Następujące produkty uznaje się za pochodzące z kraju korzystającego:

- a) produkty całkowicie uzyskane w tym kraju w rozumieniu art. 75;
- b) produkty uzyskane w tym kraju zawierające materiały, które nie zostały w pełni tam uzyskane, pod warunkiem że materiały te zostały tam poddane wystarczającej obróbce lub przetworzeniu w rozumieniu art. 76”.

7. Artykuł 74 rozporządzenia nr 2454/93 stanowi, co następuje:

„1. Produkty zgłoszone do dopuszczenia do swobodnego obrotu w Unii Europejskiej muszą być dokładnie tymi samymi produktami, co wywiezione z kraju korzystającego, uznanego za kraj ich pochodzenia. Nie mogą one podlegać żadnym zmianom, być w żaden sposób przetwarzane ani poddawane żadnym czynnościom wykraczającym poza czynności niezbędne dla zachowania ich

3 — Rozporządzenie Rady z dnia 22 lipca 2008 r. wprowadzające ogólny system preferencji taryfowych na okres od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. oraz zmieniające rozporządzenia (WE) nr 552/97, (WE) nr 1933/2006 oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 1100/2006 i (WE) nr 964/2007 (Dz.U. 2008, L 211, s. 1).

4 — Rozporządzenie Rady nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1), ze zmianami (zwane dalej „Wspólnotowym kodeksem celnym”). Rozporządzenie to łączy w jeden kodeks dużą liczbę rozporządzeń i decyzji Wspólnoty dotyczących przepisów celnych.

w dobrym stanie, zanim nie zostaną zgłoszone do dopuszczenia do swobodnego obrotu. Przechowywanie produktów i przesyłek oraz podział przesyłek może mieć miejsce tylko pod kontrolą i na odpowiedzialność eksportera lub następnego posiadacza towarów, przy czym produkty pozostają pod dozorem celnym w kraju (krajach) tranzytu.

2. Wymogi ust. 1 uznaje się za spełnione, chyba że organy celne mają powody, by przyjąć przeciwne domniemanie; w takich przypadkach, organy celne mogą zażądać od zgłaszającego udokumentowania zgodności, przy czym można ją udowodnić za pomocą wszelkich środków, włącznie z umownym dokumentem przewozowym w rodzaju listu przewozowego, albo też dowodami faktycznymi lub materialnymi, jak oznakowanie lub numeracja opakowań lub innymi dowodami związanymi z samymi towarami”.

II – Okoliczności faktyczne sporu, postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

8. W dniu 11 sierpnia 2011 r. spółka ADM Hamburg przywiozła kilka przesyłek surowego oleju z nasion palmowych z Ekwadoru, Kolumbii, Kostaryki i Panamy do Niemiec w celu dopuszczenia ich do swobodnego obrotu w Unii. Wszystkie wymienione państwa są krajami wywozu objętymi GSP⁵. Olej był transportowany w różnych zbiornikach statku towarowego. Aby skorzystać z preferencji, spółka ADM Hamburg przedłożyła dokumenty potwierdzające uprzywilejowanie wystawione przez wymienione wyżej państwa.

9. Sprawa zawisła przed sądem odsyłającym dotyczy wyłącznie jednej ze wspomnianych przesyłek (zwanej dalej „sporną przesyłką”). Przesyłka ta zawierała mieszaninę surowego oleju z nasion palmowych pochodzącego z różnych krajów korzystających.

10. W dniu 8 grudnia 2011 r. Hauptzollamt Hamburg-Stadt (główny urząd celny w Hamburgu) wydał decyzję o nałożeniu należności celnej przywózowej. W odniesieniu do spornej przesyłki dokonał on obliczenia należności celnej przywózowej wedle stawki celnej dla kraju trzeciego, to jest bez uwzględnienia preferencyjnego traktowania, o jakie wnioskowano w odniesieniu do przesyłki. Przyczyną odmowy preferencyjnego traktowania było w istocie to, że surowy olej z nasion palmowych z różnych przesyłek przywózowych, pochodzący z różnych krajów pochodzenia, został zmieszany w jednym zbiorniku.

11. Po bezskutecznej apelacji w trybie administracyjnym spółka ADM Hamburg wniosła powództwo przed Finanzgericht Hamburg. Ponieważ sąd ten miał wątpliwości co do prawidłowej interpretacji odnośnego przepisu prawa Unii, postanowił zawiesić postępowanie i złożyć wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie następującej kwestii:

„Czy przesłanka faktyczna z art. 74 ust. 1 zdanie pierwsze [rozporządzenia nr 2454/93], zgodnie z którą produkty zgłoszone do dopuszczenia do swobodnego obrotu w Unii Europejskiej muszą być dokładnie tymi samymi produktami co wywiezione z kraju korzystającego uznanego za kraj ich pochodzenia, jest spełniona w przypadku takim jak rozpoznawany, gdy kilka partii surowego oleju z nasion palmowych uznanych odpowiednio za produkty pochodzące z różnych krajów wywozu objętych ogólnym systemem preferencji taryfowych (GSP) nie zostaje fizycznie od siebie oddzielonych, wywiezionych i przywiezionych do Unii Europejskiej, lecz w trakcie wywiezienia wszystkie wypełniają ten sam zbiornik statku towarowego, są w nim ze sobą zmieszane i zostają przywiezione do Unii Europejskiej, przy czym można wykluczyć, że w trakcie transportu tych produktów do momentu zgłoszenia do dopuszczenia do swobodnego obrotu w zbiorniku tego statku znalazły się inne, w szczególności nieobjęte preferencjami, produkty?”.

5 — Ogólnym systemem preferencji (GSP).

12. Uwagi na piśmie przedstawiły ADM Hamburg, Hauptzollamt Hamburg-Stadt oraz Komisja. Wymienione strony, z wyjątkiem Hauptzollamt Hamburg-Stadt, przedstawiły również swoje stanowiska ustnie podczas rozprawy w dniu 11 czerwca 2015 r.

III – Analiza

A – Zagadnienie

13. Czy wymóg tożsamości produktów opuszczających kraj korzystający i produktów okazywanych organom celnym w chwili zgłoszenia do dopuszczenia do swobodnego obrotu w Unii, o którym to wymogu mowa w art. 74 ust. 1 rozporządzenia nr 2454/93, jest spełniony, jeżeli surowy olej z nasion palmowych pochodzący z kilku krajów korzystających z tej samej taryfy preferencyjnej został umieszczony w tym samym zbiorniku statku towarowego i przywieziony w tym zbiorniku jako mieszanina? W istocie to o doprecyzowanie tej właśnie kwestii zwraca się do Trybunału sąd odsyłający w niniejszej sprawie. Sąd odsyłający jest zmuszony zwrócić się do Trybunału o przedstawienie wytycznych w tej kwestii nie tylko dlatego, że Trybunał nie miał do tej pory okazji doprecyzowania znaczenia art. 74 rozporządzenia nr 2454/93, lecz także dlatego, że organy celne w państwach członkowskich przyjmują rozbieżne stanowiska w tej sprawie.

14. Ściśle rzecz biorąc, istnieje niepewność co do tego, czy mieszanie produktów – które w niniejszej sprawie są zamienne i materialnie identyczne, jako że są surowym olejem z nasion palmowych – pochodzących z różnych krajów korzystających uniemożliwia preferencyjne traktowanie. W mojej opinii tak nie jest, czego uzasadnienie przedstawię poniżej.

B – Nowa, bardziej elastyczna reguła

15. Pozwolę sobie zacząć od przypomnienia, że przed zmianą wprowadzoną rozporządzeniem nr 1063/2010 do art. 74 rozporządzenia nr 2454/93, aby importer mógł korzystać z preferencji, wymagano dowodu bezpośredniego transportu do Unii, który to wymóg często trudno było spełnić. Jak wyjaśniono w motywie 16 preambuły rozporządzenia nr 1063/2010, art. 74 rozporządzenia nr 2454/93 stworzono po to, aby wprowadzić nową, łatwiejszą i, zasadniczo, bardziej elastyczną regułę, skoncentrowaną na celu, jakim jest to, aby zgłaszane towary były tymi samymi, które wywieziono.

16. Na wstępie pragnę również zaznaczyć, że wymóg tożsamości określony w art. 74 ust. 1 rozporządzenia nr 2454/93 należy rozważać nie w odosobnieniu, lecz jako część całości, a więc w związku z art. 74 ust. 2, który stanowi, iż wymóg zgodności z wymogiem tożsamości „uznaje się za spełnion[y], chyba że organy celne mają powody, by przyjąć przeciwne domniemanie”. Innymi słowy, jeżeli organy celne nie mają powodów, aby przypuszczać, że produkty zgłoszone do dopuszczenia do swobodnego obrotu nie są tymi samymi produktami co produkty wywożone, to organy te przyjmują, że mają do czynienia z tymi samymi produktami.

17. W sprawie zawisłej przed sądem odsyłającym pochodzenie produktów jest bezsporne. Bezsporne jest również, że olej ze spornej przesyłki byłby objęty preferencyjnym traktowaniem, gdyby nie był zmieszany. Ponadto sporne produkty są zamienne i materialnie jednakowe, jako że są surowym olejem z nasion palmowych. Domniemanie tożsamości, o którym mowa w art. 74 ust. 2, oraz fakt, że nie istnieją wątpliwości co do pochodzenia produktów, powinny w moim przekonaniu być same w sobie wystarczające do rozstrzygnięcia zagadnienia leżącego u podstaw sprawy zawisłej przed sądem odsyłającym.

18. Prawdą jest, jak można by argumentować, że organy celne mają mniejszą możliwość zbadania i pobrania próbek produktów przywożonych, gdy produkty różnego pochodzenia są przywożone jako mieszanina. Cel ułatwienia organom celnym zadania weryfikowania pochodzenia przywożonych produktów w rzeczy samej nie powinien bowiem zostać tutaj pominięty. Powinna być to raczej jedna z wytycznych interpretacji kodeksu celnego, jak również rozporządzenia nr 2454/93, stworzonego w celu wykonania kodeksu celnego, szczególnie z uwagi na fakt, iż kodeks celny ma między innymi gwarantować szybkie i wydajne procedury dopuszczania produktów do swobodnego obrotu⁶. Bezsprzecznie sprawą niezwyklej wagi jest, aby organy celne miały w razie konieczności możliwość zbadania produktów w celu zweryfikowania, czy odpowiadają one świadectwu pochodzenia.

19. Na potrzeby stosowania preferencyjnego traktowania ważne jest zatem, aby można było ustalić powiązanie między produktem, jego statusem pochodzenia a konkretnym świadectwem pochodzenia. Istotną rolę w ustalaniu tego powiązania odgrywają świadectwa pochodzenia⁷. Znaczenie wymogu przedstawienia oficjalnego dowodu pochodzenia (świadectwa pochodzenia) podkreślił Trybunał: zgodnie z utrwalonym orzecznictwem wymóg przedstawienia ważnego świadectwa pochodzenia wydanego przez właściwe władze nie może zostać uznany za zwykłą formalność, która może pozostać niedochowana, gdy miejsce pochodzenia zostanie ustalone w oparciu o inne środki dowodowe⁸.

20. Co się tyczy sprawy zawisłej przed sądem odsyłającym, z postanowienia odsyłającego wynika, że spółka ADM Hamburg przedłożyła dokumenty potwierdzające uprzywilejowanie w postaci świadectw pochodzenia wszystkich pięciu przesyłek (formularz A), co nie jest jako takie kwestionowane.

21. Przepisy dotyczące świadectw pochodzenia w art. 47 lit. b) rozporządzenia nr 2454/93 stanowią w tym względzie, że świadectwo ma zawierać wszystkie informacje szczegółowe niezbędne do zidentyfikowania produktu, którego świadectwo to dotyczy, w szczególności określać liczbę opakowań, masę brutto i netto produktu lub jego objętość. Ponadto załącznik 17 do rozporządzenia nr 2454/93 określa zawartość „formularza A”. W polach 5, 6 i 9 formularza podaje się numer pozycji, oznakowanie i liczbę opakowań oraz masę brutto lub inne określenie ilości. Na drugiej stronie formularza, pod nagłówkiem „Notes” („Uwagi”), w części II „General conditions” („Warunki ogólne”), w lit. b) stwierdzono, że każdy artykuł w przesyłce musi kwalifikować się oddzielnie.

22. Na pierwszy rzut oka mieszanie produktów różnego pochodzenia może wydawać się nie do końca zgodne z wymogami dotyczącymi treści odnośnych świadectw nie tylko jeśli chodzi o masę i ilość, ale także w kwestii wymogu odrębnego kwalifikowania się każdego z produktów. W tym kontekście, gdy produkt jest wymieszany z produktem innego pochodzenia w sposób, który uniemożliwia ponowne fizyczne oddzielenie dwóch produktów, można by dowodzić, że nie jest to już ten sam produkt co istniejący przed wymieszaniem jednego z drugim. Z tego względu argument, że wymieszanie utrudniłoby organom celnym weryfikację pochodzenia, można uznać za zasługujący na uwagę. W takim świetle art. 74 ust. 1 rozporządzenia nr 2454/93 można by rozumieć jako wymagający, aby produkty odpowiadające określonemu świadectwu pochodzenia były transportowane w sposób zapewniający ich fizyczne oddzielenie.

23. Niemniej jednak nie uważam, aby stanowiło to wystarczającą podstawę do wymagania fizycznego oddzielenia przesyłek powiązanych z konkretnym świadectwem pochodzenia podczas transportu. Istnieje kilka powodów, dla których przyjmuję taką opinię.

6 — Wyrok Derudder, C-290/01, EU:C:2004:120, pkt 45. W tym względzie szereg przepisów Wspólnotowego kodeksu celnego dotyczy badania towarów. Przykładowo zgodnie z art. 68 lit. b) owego kodeksu w celu zweryfikowania deklaracji organy celne mogą dokonać zbadania towarów i pobrać próbki do analizy lub do szczegółowego badania.

7 — Chociaż nie dotyczy to niniejszej sprawy, warto zauważyć, że również w tej kwestii wprowadzono w systemie większą elastyczność i świadectwa pochodzenia nie są już stosowane. Rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2015/428 z dnia 10 marca 2015 r. zmieniającym rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 i rozporządzenie (UE) nr 1063/2010 w odniesieniu do reguł pochodzenia dotyczących ogólnego systemu preferencji taryfowych i preferencyjnych środków taryfowych dla określonych krajów lub terytoriów (Dz.U. L 70, s. 12) wprowadzono nowy system poświadczania pochodzenia towarów. Opiera się on na systemie samodzielnego poświadczania, w którym eksporterzy są zarejestrowani w systemie elektronicznym o nazwie „system REX”.

8 — Zobacz ostatnio wyrok Helm Dügemittel, C-613/12, EU:C:2014:52, pkt 32 i przytoczone tam orzecznictwo.

24. Po pierwsze, należy pamiętać, że art. 74 stanowi część rozdziału 2 tytułu IV części I rozporządzenia nr 2454/93, który to rozdział dotyczy preferencyjnego pochodzenia. Ujmując rzecz jeszcze precyzyjniej, przepis ten stanowi część podsekcji 2 sekcji 1 tego rozdziału, która dotyczy definicji pojęcia „produktów pochodzących”, to jest produktów pochodzących z kraju korzystającego na potrzeby zastosowania taryfy preferencyjnej⁹.

25. Ponieważ cała podsekcja 2 dotyczy definicji tego, co stanowi produkt pochodzący, znajduję ograniczony (jeżeli w ogóle) dowód na to, aby wymóg tożsamości miał gwarantować cokolwiek poza tym, że produkty zgłoszone do dopuszczenia do swobodnego obrotu są faktycznie produktami pochodzącymi, to jest produktami pochodzącymi z kraju korzystającego, a nie z kraju trzeciego, na potrzeby ustalania należności celnych przywozowych (wyższych lub niższych, w zależności od pochodzenia produktu). Taki jest wyłączny cel art. 74 rozporządzenia. Jest oczywiste, że przepis ten przykładowo nie dotyczy etykietowania produktów przeznaczonych do sprzedaży konsumentom¹⁰.

26. Jak już wspominałem, nie wydaje się, ażeby między stronami istniało nieporozumienie co do faktu, że produkty zgłoszone do dopuszczenia do swobodnego obrotu faktycznie odpowiadały świadectwom pochodzenia okazanym przez ADM Hamburg. Przed sądem odsyłającym nie dowodzono przeciwnego twierdzenia ani też nie przedstawiono żadnych dowodów na to, że do spornej przesyłki zostały dodane produkty z krajów trzecich.

27. Po drugie – co najistotniejsze – ciecze i produkty sypkie są odrębnym przypadkiem. Jak rozumiem, jeżeli chodzi o tego rodzaju produkty, powszechną praktyką jest wystawianie świadectwa pochodzenia na czas oznaczony i dla konkretnej ilości produktu, której następnie przypisywany jest konosament („bill of lading”). Dokumenty te nie są istotne na potrzeby transportu oraz – w szczególności – na potrzeby faktycznego ładowania statku towarowego, przy którym obowiązuje zupełnie inne rozumowanie¹¹. Dlatego właśnie nie jest niczym niezwykłym, że kilka świadectw pochodzenia było powiązanych z produktami transportowanymi w jednym zbiorniku lub w jednej ładowni towarowej, uwzględniając również sytuację, gdy wszystkie te produkty pochodzą z jednego i tego samego państwa.

28. W tym względzie wyjaśniono podczas rozprawy, że nie tylko sporna przesyłka, lecz także inne przesyłki surowego oleju z nasion palmowych importowane przez ADM Hamburg były de facto mieszaninami, aczkolwiek mieszaninami oleju pochodzącego z jednego kraju korzystającego. Z tego względu wywodzenie z art. 74 ust. 1 rozporządzenia nr 2454/93 wymogu fizycznego rozdzielenia cieczy lub produktów sypkich może prowadzić jedynie do nieuzasadnionego zróżnicowania. Wymóg fizycznego oddzielenia podczas transportu (na podstawie kryterium takiego jak kraj pochodzenia lub świadectwo pochodzenia) w odniesieniu do cieczy lub towarów sypkich skutkowałaby niekorzystnym traktowaniem, jeżeli chodzi o zastosowanie taryfy preferencyjnej, w odniesieniu do produktów trudnych czy wręcz niemożliwych do rozdzielenia po ich uprzednim umieszczeniu w tej samej ładowni towarowej (lub zbiorniku). Nie dostrzegam, czym miałyby być uzasadnione, co następuje: dlaczego zmieszanie w zbiorniku lub ładowni towarowej produktów, które są materialnie jednakowe,

9 — Zobacz na przykład art. 72, 75 i 78 rozporządzenia. Zgodnie z tymi przepisami produkty w całości uzyskane w kraju korzystającym (takie jak warzywa uprawiane w takim kraju) uznaje się za produkty pochodzące, podczas gdy produkty, które nie zostały całkowicie uzyskane w tym kraju, mogą otrzymać status produktów pochodzących, pod warunkiem że są następnie poddane wystarczającemu przetworzeniu w kraju korzystającym. Z art. 79 i 83 rozporządzenia wynika ponadto, że materiał niepochodzący może zostać wykorzystany w produkcji, jeżeli nie przekracza określonego progu procentowego składu produktu, natomiast przykładowo pochodzenie maszyn lub paliwa wykorzystanych w produkcji produktu nie jest istotne dla określenia statusu pochodzenia tego produktu.

10 — Zgodnie z motywem 7 preambuły rozporządzenia (UE) nr 978/2012 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 października 2012 r. wprowadzającego ogólny system preferencji taryfowych i uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 732/2008 (Dz.U. L 303, s. 1) preferencyjny dostęp do rynku Unii wprowadzono w celu wsparcia krajów rozwijających się w ich wysiłkach na rzecz ograniczania ubóstwa oraz promowania dobrych rządów i zrównoważonego rozwoju poprzez udzielanie tym krajom pomocy w zakresie wytwarzania dodatkowych przychodów z handlu międzynarodowego, które kraje te mogą następnie ponownie zainwestować z myślą o własnym rozwoju oraz, dodatkowo, w celu dywersyfikowania swoich gospodarek. Mieszanie zamiennych produktów z różnych państw należących do tej samej grupy państw GSP nie powoduje tu żadnej zmiany.

11 — W tym względzie z uwagi na kwestie bezpieczeństwa konieczne może być, aby towary, które mają być transportowane, były ładowane w sposób, który nie jest zgodny z konosamentem. Mało prawdopodobne jest w każdym razie, aby liczba zbiorników lub ładowni towarowych na statku odpowiadała za każdym razem liczbie transportowanych przesyłek.

jako że są surowym olejem z nasion palmowych, i które są zamienne, miałyby stanowić „zmianę lub przetworzenie” niezgodne z art. 74 ust. 1 rozporządzenia nr 2454/93, gdy produkty zmieszane ze sobą pochodzą z kilku krajów korzystających, natomiast nie miałyby tak być, w przypadku gdy produkty pochodzą z jednego kraju?

29. Co się tyczy potrzeby zweryfikowania pochodzenia, stanowiącej w moim przekonaniu jedyny przekonujący argument, który mógłby na pierwszy rzut oka uzasadniać fizyczne oddzielenie, zauważę, co następuje: nie dostrzegam powodu, dla którego łatwiej byłoby zweryfikować pochodzenie na podstawie świadectw pochodzenia, w sytuacji gdy jako mieszanina transportowane są zamienne produkty (ciekłe lub sypkie) pochodzące z jednego kraju, a trudniej w sytuacji, gdy – jak ma to miejsce w niniejszej sprawie – kilka świadectw pochodzenia jest powiązanych z przesyłką zawierającą zamienne produkty pochodzące z kilku krajów korzystających. W obydwu sytuacjach mamy do czynienia z kilkoma świadectwami pochodzenia powiązanymi z mieszaniną cieczy lub produktów sypkich.

30. Powyższe rozważania prowadzą do mojej uwagi końcowej. Artykuł 74 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 2454/93 wprowadza moim zdaniem domniemanie uznania statusu pochodzenia. Jedynie gdy organy celne mają powody, aby przypuszczać, że produkty nie posiadają statusu pochodzenia, dokonujący zgłoszenia musi wykazać, iż przesyłka faktycznie zawiera te same produkty, które zostały początkowo wywiezione. Można tego dokonać, jak wyraźnie stanowi przepis, w dowolny sposób, czy to poprzez umowne dokumenty przewozowe, takie jak konosament, czy też poprzez faktyczne lub konkretne dowody opierające się na oznakowaniu lub na numeracji opakowań, lub też poprzez dowolne dowody związane z samymi produktami. W tym sensie transport produktów jako mieszaniny nie wyklucza preferencyjnego traktowania. Jednocześnie należy jednak zaznaczyć kwestię oczywistą: to importer (dokonujący zgłoszenia) ponosi ryzyko wyższej należności celnej przywózowej, jeżeli przedstawione dowody nie przekonają organów celnych w kwestii statusu pochodzenia produktów.

31. Na podstawie powyższego jestem zdania, że w okolicznościach leżących u podstaw niniejszej sprawy – gdzie (i) produkty, które zostały zmieszane, są materialnie, jako że są surowym olejem z nasion palmowych, jednakowe i zamienne, (ii) pochodzą one z państw korzystających z takiego samego preferencyjnego traktowania oraz (iii) nie ma wątpliwości co do ich statusu pochodzenia – wymóg tożsamości produktów wywożonych i zgłoszonych do dopuszczenia do swobodnego obrotu w Unii, określony w art. 74 ust. 1 rozporządzenia nr 2454/93, jest spełniony.

IV – Wnioski

32. Mając na względzie powyższe rozważania, proponuję, aby na pytanie prejudycjalne zadane przez Finanzgericht Hamburg Trybunał odpowiedział w następujący sposób:

Wymóg tożsamości określony w art. 74 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1063/2010 z dnia 18 listopada 2010 r., zgodnie z którym to wymogiem produkty zgłoszone do dopuszczenia do swobodnego obrotu w Unii Europejskiej muszą być tymi samymi produktami co wywiezione z kraju korzystającego uznanego za kraj ich pochodzenia, jest spełniony w okolicznościach stanowiących podstawę niniejszej sprawy, gdzie kilka przesyłek surowego oleju z nasion palmowych pochodzących z różnych krajów korzystających z takiego samego preferencyjnego traktowania nie zostało do celów transportu fizycznie oddzielonych, lecz wypełniało ten sam zbiornik statku towarowego, w wyniku czego zostało w postaci zmieszanej przywiezionych w tym zbiorniku do Unii Europejskiej.